

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U OSIJEKU
Trg Ante Starčevića 7/II

PRIJEMNI STAMBIJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 26.01.2021., 09:31 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/20-01/40	376-08/MLJK	
Uredžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-21-05	0	

d2616890

1 OSIOVIN BROJ: 0 OSI-030/2020-11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Osijeku, po sutkinji Blanki Sajter, uz sudjelovanje zapisničarke Anice Žigmundić, u upravnom sporu tužitelja kojega zastupa opunomoćenik odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojega zastupa radi rješavanja spora između korisnika i operatora, 21. siječnja 2021.,

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti KLASA: UP/I-344-08/20-01/485, URBROJ: 376-05-2-20-4 od 30. lipnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnoga spora.

Obrazloženje

Tuženik je odlukom KLASA: UP/I-344-08/20-01/485, URBROJ: 376-05-2-20-4 od 30. lipnja 2020. odbio zahtjev tužitelja kao korisnika s operatorom javnih komunikacijskih usluga radi daljnijega korištenja tarifnoga paketa „Na tuđi račun“.

Tužitelj u tužbi navodi kako je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo, te je nepravilno utvrdio činjenično stanje i povrijedio postupovna pravila, na način da je propustio sankcionirati operatora, koji je neistinitim i nepotpunim uvjetima korištenja Tomatove tarife „Na tuđi račun“ doveo tužitelja u zabludu. Ističe kako je operatorova nepoštena poslovna praksa samovoljnog uključenja Osnovne tarife pridonijela gubitku više od 193.000,00 kn na bonus računima tužitelja na telefonskim brojevima izbrisanih zbog ukidanja Tomatove tarife „Na tuđi račun“. Smatra kako mu za taj iznos pripada pravo kupovanja svih usluga jer operator ukinutu uslugu nije nadomjestio drugom, dok je tužitelj u aplikaciji Moj Tomato obavješten da bonus kune vrijede do 31. prosinca 2999. Ukazuje kako je neispunjenje ugovora od strane operatora kršenje Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja

djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, jer pretplatnički ugovori ne smiju sadržavati nepoštene uvjete odnosno odredbe koje pridonose znatnoj neravnoteži ugovornih strana, tim više što je uvjetima korištenja ugašene tarife jasno istaknuto da se korisnici tarifom mogu služiti bez vremenskog ograničenja, što je i tuženik naglasio u priopćenju za medije 2011. godine. Napominje kako se ne bi odlučio za tarifu „Na tuđi račun“ da uvjeti korištenja nisu sadržavali odredbu o neograničenom korištenju prikupljenih bonus kuna. Opisuje tarifu „Na tuđi račun“ kao jedinstvenu ponudu operatora zaključujući kako je tužitelj skupljanjem bonus kuna za pozive u budućnosti omogućio veliku zaradu operatoru. Smatra kako su na njegovu štetu povrijeđeni Zakon o zaštiti potrošača, praksa Europskog suda pravde i Ustavnog suda Republike Hrvatske, Direktiva EEZ 93/13 i Zakon o obveznim odnosima, jer se operator služio nepoštenom poslovnom praksom, zbog čega je tužitelj doveden u zabludu i nije mogao razumno utvrditi sve rizike koji slijede iz ugovaranja određenih odredbi. Iznosi kako je neprihvatljivo da su odredbe tarife „Na tuđi račun“ u koliziji, jer jedna odredba propisuje da se tarifa može upotrebljavati bez vremenskog ograničenja, dok u drugoj stoji da tarifa prestaje vrijediti 1. lipnja 2020., a neprihvatljivo je jednostrano mijenjati ugovorne odredbe koje nisu sadržavale određive parametre, što je vidljivo i iz odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske u slučaju „Frank“. Navodi kako su konkurentske telekomunikacijske tvrtke na tržištu propisale jasne uvjete korištenja u sličnim tarifama ili promocijama. Zaključuje kako je ranije opisano postupanje operatora maliciozno, tim više što je tužitelj njegov dugogodišnji vjerni korisnik. S obzirom na navedeno predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi odluku Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti KLASA: UP/I-344-08/20-01/485, URBROJ: 376-05-2-20-4 od 30. lipnja 2020., uz naknadu troška upravnoga spora.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi kako je operator o ukidanju predmetne tarife obavijestio tuženika i korisnike (time i tužitelja), što nije sporno, da ta obavijest sadrži sve potrebne elemente, kao i rok od 3 mjeseca od dana objave izmjena u kojem se može iskoristiti prikupljeni bonus. Ističe kako je sukladno odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama rok za ostvarivanje prava korisnika zbog ukidanja mogućnosti korištenja usluga 30 dana od dana objave izmjena, dok je u konkretnom slučaju omogućio rok od 3 mjeseca. Ukazuje kako cilj bonusa koji se može iskoristiti za pružanje usluga nije da korisnici dobiju novac koji daleko premašuje svaki razumni iznos koji bi se mogao povezati s neiskorištenosti usluge zbog ukidanja tarife te da bonus ne predstavlja štedni račun pa da stoga tužitelj ne može očekivati isplatu novčanog iznosa s bonus računa, čija je svrha isključivo korištenje javne komunikacijske usluge. Napominje kako iz uvjeta korištenja tarife proizlazi da se tarifa može upotrebljavati neograničeno samo u situaciji kada je važeća, a ne kada se ukida iz ponude operatora. Iznosi kako je imao pravo sukladno svojoj poslovnoj politici ukinuti svoju tarifu te je pružio korisnicima (i tužitelju) sve potrebne informacije, s kojima se tužitelj mogao ili nije morao složiti. Stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev.

Podneskom od 9. listopada 2020. tužitelj je ukazao na činjenicu da se predmetna tarifa, prema njegovom shvaćanju, bezuvjetno može koristiti bez vremenskoga ograničenja te je ostao pri navodima tužbe, kao i pri tužbenom zahtjevu.

Dana 14. siječnja 2021. pred ovim sudom je održana rasprava na koju nisu pristupile uredno pozvane stranke te je ista održana bez njihove prisutnosti sukladno članku 39. stavku 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnoga suda Republike Hrvatske i 29/17.).

Tijekom dokaznoga postupka sud je izvršio uvid u spis, spis upravnoga postupka te u sve isprave koje prileže istima.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, a sukladno odredbi iz članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Člankom 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj: 73/08.,

90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) propisano je da primjena odredaba ovoga Zakona ne utječe na prava korisnika usluga ili potrošača, koja su uređena posebnim zakonom (stavak 2.). U provedbi odredaba ovoga Zakona Agencija će osobito surađivati s tijelom nadležnim za zaštitu potrošača, u skladu s posebnim zakonom kojim je uređena zaštita potrošača (stavak 4., točka 2.).

Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a propisano je kako su u nadležnosti Agencije sljedeći regulatorni i drugi poslovi: rješavanje sporova između krajnjih korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga, utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Iz odredbe članka 41. ZEK-a proizlazi kako se prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom (u daljnjem tekstu: pretplatnički ugovor) (stavak 1.). Operatori javnih komunikacijskih usluga moraju temeljiti pretplatničke ugovore na općim uvjetima poslovanja i cjeniku usluga, u skladu s odredbama članka 42. i 42.a ovoga Zakona. Svaki krajnji korisnik usluga ima pravo sklopiti pretplatnički ugovor na temelju objavljenih općih uvjeta poslovanja iz članka 42. i cjenika usluga iz članka 42.a ovoga Zakona (stavak 3.). Sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa. Pretplatnički ugovor mora sadržavati odredbe koje su utvrđene posebnim zakonom kojim je uređena zaštita potrošača, te drugim posebnim propisima. Obvezno trajanje pretplatničkog ugovora ne može biti dulje od dvije godine, pri čemu operatori javnih komunikacijskih usluga moraju nuditi i pretplatničke ugovore u trajanju od jedne godine. Ugovori sklopljeni putem sredstava daljinske komunikacije ili elektroničke trgovine, kao i ugovori sklopljeni izvan poslovnih prostora operatora, moraju sadržavati odredbe u skladu s posebnim propisima (stavak 4.).

Sukladno odredbi članka 42.a stavku 11. ZEK-a u slučaju izmjene ili ukidanja paketa usluga ili drugih dodatnih usluga, operatori javnih komunikacijskih usluga moraju obavijestiti svoje krajnje korisnike usluga pisanim ili elektroničkim putem najmanje 30 dana prije takve namjeravane izmjene ili ukidanja, te im istodobno ponuditi drugi paket usluga ili drugu dodatnu uslugu. U tom slučaju na odgovarajući se način primjenjuju odredbe stavka 9. i 10. ovoga članka.

Prema odredbi članka 51. stavka 1. ZEK-a u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora ili prigovorom zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom, a operator javnih komunikacijskih usluga za to vrijeme ne smije pokrenuti postupak prisilne naplate niti ustupiti osporenu tražbinu.

U skladu s odredbom članka 10. točkom 5. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga (Narodne novine, broj: 154/11., 149/13., 82/14., 24/15., 42/16. i 68/19., dalje: Pravilnik) pretplatnički ugovori ne smiju sadržavati nepošteno uvjete odnosno odredbe koje uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu pretplatnika. Uvjeti ugovora za javne komunikacijske usluge koji se smatraju nepoštenima odnose se na sljedeće mogućnosti operatora, ali nisu ograničene na mogućnost izbjegavanja ili ograničavanja ispunjenja ugovornih obveza, na štetu pretplatnika.

Člankom 36. stavkom 6. Pravilnika propisano je da krajnji korisnik nema pravo na povrat neiskorištenog novčanog iznosa računa ukoliko je taj iznos posljedica uplate od strane operatora u sklopu posebnih uvjeta operatora.

Uvidom u spis upravnoga postupka utvrđeno je kako je tuženik pokrenuo, na temelju zaprimljenog zahtjeva od 19. travnja 2020. postupak rješavanja spora između tužitelja kao korisnika i operatora javnih komunikacijskih usluga u skladu s odredbama članka 51. ZEK-a.

Tužitelj je podnio prigovor zbog ukidanja tarife „Na tuđi račun“ na brojevima 1 i 2, kojim je naveo kako je početkom mjeseca ožujka 2020. godine SMS porukom obaviješten o gašenju tarife „Na tuđi račun“ i da ima mogućnost do 31. svibnja 2020. potrošiti iznos prikupljen na bonus računu te da se nakon navedenog datuma sav iznos sa bonus računa gubi. Iznio je kako je uvjetima korištenja tarife „Na tuđi račun“ propisano da se nakon aktivacije tarife, ista može koristiti bez vremenskog ograničenja, što znači da tarifu može koristiti doživotno. Tarifu „Na tuđi račun“ izabrao je isključivo radi ulaganja u svoju budućnost, kako bi u starosti mogao neometano razgovarati sa prijateljima i rodbinom. Istaknuo je kako je prigovorom od 1 zatražio povrat novca ili da mu tarifa ostane i dalje aktivna. Ukazao je kako je 2 prigovor odbio, s obrazloženjem da je iznos koji se nalazi na bonus računu posljedica uplate od strane 3 te da nema pravo na isplatu iznosa s bonus računa. Smatra kako mu je trebala biti ponuđena mogućnost prebacivanja cijelog iznosa na neku novu uslugu, gdje bi taj iznos mogao dalje koristiti. Napomenuo je kako je u 10 godina korištenja usluge skupio preko 100.000 minuta i da navedeno nije moguće potrošiti u 2 mjeseca. Naveo je kako je 4 zarađivao na njemu tako da je za svaku minutu razgovora dobivao novce od drugih operatora te sada kada je dovoljno zaradio na njemu ukida predmetnu uslugu i oduzima mu iznos skupljen na bonus računu te da mu taj iznos 5 nije poklonio već da ga je tužitelj zaradio korištenjem tarife „Na tuđi račun“ u zadnjih 10 godina. Istaknuo je da je ukidanjem tarife nakon 10 godina korištenja i skupljanja bonusa prevaren od strane 6. Ukidanje tarife smatra kršenjem zakona i odluke tuženika iz 2011. godine. Zatražio je da mu se omogući daljnje korištenje tarife „Na tuđi račun“ i sakupljenog iznosa na bonus računu.

U povodu izjavljenog prigovora Povjerenstvo za rješavanje pritužbi potrošača 7 donijelo je odluku 17. travnja 2020. kojom je prigovor odbijen kao neosnovan.

Tuženik je u svrhu utvrđivanja činjeničnog stanja zatražio očitovanje od 8 te je u svom očitovanju naveo kako je 26. ožujka 2020. zaprimio prigovor tužitelja Povjerenstvu za reklamacije potrošača 9 kojim tužitelj izražava nezadovoljstvo gašenjem tarife „Na tuđi račun“ na prepaid usluzi - Tomato brojevima na bonove 10. Istaknuo je kako će tarifa „Na tuđi račun“ biti ukinuta 1. lipnja 2020. te da su o navedenom svi korisnici tarife unaprijed obaviješteni SMS porukom. Kao dokaz da je tužitelj obaviješten o ukidanju tarife na oba broja 11 je dostavio ispis iz tehničkog sustava operatora o slanju SMS poruke 5. ožujka 2020. na brojeve 12. Ukazao je kako tužitelj ima mogućnost promijeniti tarifu najkasnije do 31. svibnja 2020. te ako navedeno ne učini 1. lipnja 2020. bit će mu aktivirana Tomato Osnovna tarifa. Napomenuo je kako tužiteljev prigovor i zahtjev za isplatom iznosa s bonus računa nije moguće uvažiti jer će tarifa „Na tuđi račun“ biti ukinuta. Iznio je kako je iznos koji se nalazi na bonus računu posljedica uplate od strane 13 te kako sukladno članku 36. stavku 6. Pravilnika i uvjetima korištenja tarife „Na tuđi račun“ tužitelj nema pravo na isplatu iznosa na Bonus računu. Odlukom Povjerenstva prigovor tužitelja na gašenje tarife „Na tuđi račun“ odbijen je kao neosnovan. 14 je dodatno pojasnio kako korisnici tarife „Na tuđi račun“ kupnjom bonova uplaćuju iznos bona na glavni korisnički račun, dok dodatnu promotivnu pogodnost u vidu iznosa koji im se bilježi na bonus računu ostvaruju zaprimanjem dolaznih poziva. U odnosu na navode tužitelja kako mu je operator dužan u slučaju ukidanja usluge ponuditi zamjensku uslugu i omogućiti povrat neiskorištenog novčanog iznosa, 15 je naveo da se neiskorišteni novčani iznos odnosi samo na iznos koji je posljedica uplata od strane korisnika (putem bona) te da isti ne uključuje uplate nastale od strane operatora. Istaknuo je kako je i stručnim mišljenjem tuženika od 20. ožujka 2020. iznijeto stajalište da je

operator obavezan korisnicima koji zatraže isplatu neiskorištenog novčanog iznosa, u roku od 30 dana od objave izmjena uvjeta korištenja, omogućiti povrat samo onoga iznosa kojega su uplatili kupnjom bona. Napomenuo je kako je tužitelj točkom 13. uvjeta korištenja tarife „Na tuđi račun“ bio upoznat da se u trenutku prelaska s tarife "Na tuđi račun" nepovratno gubi sav iznos koji je do tog trenutka imao na bonus računu. U odnosu na navode tužitelja da je uvjetima korištenja tarife „Na tuđi račun“ definirano kako se tarifa može koristiti vremenski neograničeno, ukazao je da predmetnu odredbu treba tumačiti u odnosu na prethodne točke uvjeta korištenja, osobito točku 4., kojom je definirano razdoblje u kojem se tarifa mogla aktivirati te da navedena odredba ne znači da ima obvezu nastaviti pružati uslugu do kraja života bilo kojeg korisnika tarife. Naveo je kako ima pravo samostalno kreirati ponudu usluga i proizvoda te donijeti poslovnu odluku o prestanku pružanja pojedine usluge, pri čemu se mora pridržavati zakonskih odredaba o pravovremenom obavještanju korisnika o ukidanju pojedine usluge te ga upozoriti na prava koja korisnik ima u tom slučaju. Istaknuo je da je iako je zakonskim odredbama operator obavezan korisnike o namjeravanom ukidanju pojedine usluge obavijestiti 30 dana ranije, sve korisnike tarife „Na tuđi račun“ obavijestio skoro 3 mjeseca prije najavljenog datuma ukidanja i prestanka pružanja usluge, upravo kako bi korisnicima omogućio dodatno razdoblje u kojem bi mogli iskoristiti iznose na bonus računima. Napomenuo je kako iznos na bonus računu predstavlja promotivnu pogodnost kojom korisnik ostvaruje novčani iznos koji može iskoristiti za točno definirane usluge te da je prikupljanje iznosa na bonus računu kako ga tužitelj opisuje „kao ulaganje u svoju budućnost“ suprotno smislu i svrsi uvođenja ovakve promotivne pogodnosti te drži da prosječan korisnik tarife nije ni na koji način mogao zaključiti da prikupljanje sredstava na bonus računu predstavlja svojevrsnu štednju, investicijski ili mirovinski fond. Ukazao je da i sam tužitelj u prigovoru navodi kako je predmetnu tarifu koristio „samo desetak godina“ te je iznio da je u navedenom razdoblju tužitelj imao mogućnost iskoristiti sva sredstva na bonus računu. U odnosu na navode tužitelja kako je na njemu zaradio, jer je drugim operatorima naplatio cijenu poziva iz njihovih mreža prema korisnikovom broju u Tomato mreži, je naveo kako je cijena završavanja (terminacije) poziva u mrežu od 1. siječnja 2010. iznosila 0,56 kn/min te da kako je ista tijekom posljednjih 10 godina drastično smanjena, tako da danas iznosi 0,045 kn/min. Napomenuo je da niti u jednom trenutku prihod od veleprodajne usluge terminacije poziva nije bio niti blizu iznosu bonusa koji je tužitelj ostvario po minuti zaprimljenog poziva (1,02 kn/min) te da je tužiteljev prigovor u cijelosti neosnovan.

Tuženik je nakon provedenoga postupka donio pobijanu odluku od 30. lipnja 2020., u čijem obrazloženju je naveo da je, uvidom u dostavljene ispise iz tehničkog sustava operatora, utvrđeno kako je o ukidanju usluge „Na tuđi račun“ obavijestio tužitelja slanjem SMS poruke 5. ožujka 2020. na brojeve te je uvidom u iste utvrđeno kako navedena obavijest sadrži sve potrebne elemente, kao i rok od tri mjeseca od dana objave izmjena u kojem se može iskoristiti prikupljeni bonus.

Tuženik je zaključio kako je u konkretnom slučaju tužitelju omogućio rok od tri mjeseca za ostvarivanje svojih prava zbog ukidanja predmetne usluge, iako je sukladno odredbama ZEK-a rok za ostvarivanje prava korisnika zbog ukidanja mogućnosti korištenja usluga 30 dana od dana objave izmjena te je stoga je postupio u skladu sa ZEK-om, odnosno u cijelosti je postupio sukladno propisima.

U odnosu na navode tužitelja kako je sukladno uvjetima korištenja tarife „Na tuđi račun“ propisano da se ista može koristiti bez vremenskog ograničenja, tuženik je naveo kako se korištenje tarife bez vremenskog ograničenja, sukladno navedenim uvjetima, odnosi na situaciju odnosno razdoblje kada je tarifa važeća.

Vežano za navode tužitelja kako se ukidanjem tarife „Na tuđi račun“ krši i odluka tuženika donesena 2011. godine, tuženik nije našao da je u konkretnom slučaju u postupanju postojalo nepoštivanje propisanih obveza.

Tuženik u provedenom postupku nije utvrdio postupanje u suprotnosti s odredbama ZEK-a i mjerodavnih podzakonskih propisa i stoga je zaključio kako nema pravne osnove za usvajanje prigovora tužitelja iz predmetnoga zahtjeva za rješavanje spora te je primjenom odredbe članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 17. stavka 3., u svezi s člankom 51. ZEK-a, donio pobijanu odluku od 30. lipnja 2020.

Uzimajući u obzir sve prethodno izneseno, sud smatra kako je pobijana odluka tuženika KLASA: UP/I-344-08/20-01/485, URBROJ: 376-05-2-20-4 od 30. lipnja 2020. zakonita.

Tužitelj u tužbi tvrdi kako je tuženik propustio u provedenom postupku sankcionirati operatora koji je doveo tužitelja u zabludu te je tužitelj zbog ukidanja tarife „Na tuđi račun“ izgubio 193.000,00 kn, koje je mogao koristiti do 31. prosinca 2999. te da je na taj način povrijedio mjerodavno europsko i nacionalno zakonodavstvo koje se odnosi na zaštitu potrošača.

Protivno takvim navodima tužitelja, sud je utvrdio, uzimajući u obzir citiranu odredbu članka 42.a ZEK-a, kako je operator u ukidanju predmetne tarife obavijestio tuženika i tužitelja te da navedena obavijest sadrži sve potrebne elemente, a da rok za ostvarivanje prava korisnika zbog ukidanja mogućnosti korištenja usluga iznosi 30 dana od dana objave izmjena, dok je u konkretnom slučaju omogućio duži rok, odnosno rok od 3 mjeseca.

Nadalje, sud smatra kako je tuženik, u odnosu na navode tužitelja da je izgubio 193.000,00 kn, odnosno da taj iznos nije mogao iskoristiti na bonus računu, što predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, pravilno primijenio odredbu članka 36. stavka 6. Pravilnika, iz koje proizlazi da korisnici nemaju pravo na povrat neiskorištenog novčanog iznosa računa ako je taj iznos, kao u predmetnoj tarifi, posljedica uplate od strane operatora u sklopu posebnih uvjeta operatora. Svrha odredbe o povratu neiskorištenog novčanog iznosa iz ZEK-a je upravo povrat iznosa koji su sami korisnici uplatili, a bonus račun je mogućnost koju operatori mogu iskoristiti i nuditi korisnicima za korištenje njihovih usluga, dok cilj navedenog bonusa koji se može iskoristiti za korištenje usluga nije da korisnici dobivaju novac koji daleko premašuje svaki razuman iznos koji bi se mogao povezati s neiskorištenosti usluge zbog ukidanja tarife.

Nisu od utjecaja tvrdnje tužitelja kako su na njegovu štetu povrijeđene odredbe nacionalnih i europskih propisa o zaštiti potrošača, kada iz odredbe članka 6. stavka 2. ZEK-a proizlazi kako primjena ZEK-a ne utječe na prava korisnika usluga i potrošača, odnosno postupak zaštite prava potrošača je odvojen postupak u odnosu na postupak rješavanja spora između korisnika i operatora, u kojem tuženik, sukladno članku 6. stavku 4. točki 2. ZEK-a, ima pravnu mogućnost suradnje s tijelom nadležnim za zaštitu potrošača.

Nadalje, nisu osnovani niti navodi tužitelja kako su odredbe tarife „Na tuđi račun“ u proturječju (jer je točkom 6. uvjeta korištenja tarife propisano da se ista može koristiti bez vremenskog ograničenja, dok je točkom 17. tih uvjeta propisano da tarifa prestaje biti dostupna 1. lipnja 2020.), kada iz uvjeta korištenja (stranice 29 - 31 spisa) proizlazi da se korištenje tarife bez vremenskog ograničenja odnosi samo na situaciju kada je tarifa važeća, a ne kada se ukida iz ponude operatora.

Stoga je sud, a sukladno članku 33. stavku 5. Zakona o upravnim sporovima, u vezi s člankom 292. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13. i 70/19.), na raspravi održanoj pred ovim sudom 14. siječnja 2021. odbio dokazni prijedlog za saslušanjem tužitelja u svojstvu stranke, jer izvođenje takvoga dokaznog prijedloga ne bi utjecalo na drukčije rješavanje ove upravne stvari, iz razloga što je, s obzirom na navedeno, tuženik u provedenom upravnom postupku pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na njega valjano primijenio mjerodavne odredbe ZEK-a i Pravilnika.

Slijedom iznesenoga, a na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima sud je odlučio kao u izreci presude pod točkom I.

Budući da je tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom, sam snosi sve troškove upravnoga spora u skladu s odredbom članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te je stoga zahtjev za naknadu troška upravnoga spora, odnosno zastupanja po opunomoćeniku odbijen i odlučeno je kao u izreci presude pod točkom II.

U Osijeku 21. siječnja 2021.

Sutkinja
Blanka Sajter v. r.

Uputa o pravnom lijeku: protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovoga suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. st. 5. Zakona o upravnim sporovima).

Za točnost otpravka
Anica Žigmundić

